

U prilici Dušnog dana koji nam predstoji često smo na groblju pa je možda zgodno i ovoga se prisjetiti

GROB I GROBLJE

Imenice grob i groblje vrlo su prisutne i u svakodnevnom razgovoru. Nalazimo ih u mnogim frazama, koje su zacijelo i dio vašega aktivnog rječnika.

Biti (ili stajati) **jednom nogom u grobu** govori se za stare, onemoćale ljude. Takve jadnike nerijetko nazivaju i **živi grob**.

Kopati komu grob govori se obično za ljude koji iza leđa žele komu naškoditi (to je, naravno, negdje drugdje, daleko od naših ljudi i krajeva).

Ako živite s dragim ljudima koji vas stalno gnjave i dodijavaju vam, u jednom trenu kad se prelije čaša reći ćete im da će vas **otjerati u grob** prije reda.

Ako pak izgledate (fizički) loše, ako ste vrlo blijedi, reći će vam da izgledate kao da ste **ustali iz groba**.

Ako imate nožicu koja stane samo u cipelicu veću od broja 47, za vas je rezervirana izreka da vam je **stopalo kao dječji grob**.

Naravno, kad je riječ o čuvanju tajne, od vas nema pouzdanijeg čovjeka, vi ćete povjerenu vam tajnu čuvati tako da ćete **šutjeti kao grob**, a - ako se baš inzistira - i **ponijeti tajnu sa sobom u grob**.

Do groba i preko groba može se protezati ljubav, odanost, vjernost.

No često se pokojnik još nije ni ohladio u grobu, a vaši se prekogrobni osjećaji stubokom mijenjaju, pa se pokojnik od vašega ponašanja **okreće u grobu**.

Sablažnjavaju se i živi kad se pravite da ih ne poznate pa prolazite pokraj njih kao **pokraj turskoga groblja**.

(Preuzeto...)

SVEĆENIČKI GROBOVI NA NAŠEM GROBLJU

Na našem su groblju pokopana tri risiška svećenika.

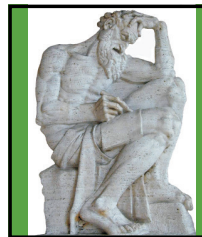
p. JOSIP VOLARIĆ pokopan je u obiteljskom grobu, a sada su uz njega u novom grobu, pokopani još p. MATE BRUSIĆ i prvi risiški župnik p. ANDRE JURANIĆ.

Oni su ovamo preneseni iz grobova gdje su do sada počivali te su ovdje dobili mnogo doličnije grobno mjesto.

Lijepi kameni spomenik koji je izradio g. Damir Franolić (KAMEN-DEKOR) omogućila je nekolicina risiških darovatelja kojima se u ime župe iskreno zahvaljujemo..

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

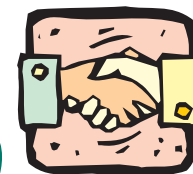
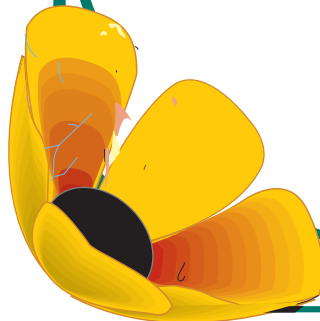
XXXI. NEDJ. KROZ GOD. - 30.X.2011.

Broj: 44(231)

"Svi ste vi braća."

Današnje evanđelje (Mt 23, 1-12)

KRŠĆANI I NADOLAZEĆA «NOĆ VJEŠTICA»

Za koji tjedan će nam pred vratima biti blagdan Svih Svetih i Dušni dan. Nakon tih dana ponovo ćemo zaključiti kako srno mi sami (ili neki naši kršćanski susjedi) u ulozi kršćanskih vjernika samo jedan sat vremena tjedno, obično nedjeljom prije podne. U preostalo vrijeme preko tjedna mi postajemo dio mase naroda s ulice koji se gubi u bujici pomodarstva, površnosti i isključivo potrošačkog mentaliteta.

Živimo u kaotičnoj sadašnjosti u kojoj su gotovo posve izgubljena vrijednosna mjerila.

Mi vjernici to stanje tek konstatiramo, ali ne ustajemo protiv toga. Nema-mo smjelosti zaštititi svoju obitelj i svoj dom. Nemamo odvažnosti da sami prepoznamo i utiremo svoj put na kojem nećemo biti žrtva vlastite neodgovornosti.

Već prije blagdana Svih Svetih neki će kršćanski vjernici «okititi» svoje prozore i okućnice izrezbarenim i osvijetljenim bundevama u obliku demonskih lica. Posudit će filmove strave u videoteci i uživati će u tome. Zdušno će surađivati s odgajateljicama u vrtićima i učiteljima u školi. Velikodušno će otvarati svoje novčanike kako bi njihovo voljeno dijete imalo što krvaviji kostim za vrtićku ili školsku priredbu kako bi što bučnije i

razuzdanije u kafićima slavilo «Noć vještica», ili uobičajeno 'domaćim' rječnikom rečeno «Halloween».

Nažalost, ljudi koji sve to podržavaju, u stvari često ne znaju što čine.

Stoga ih ovim tekstom želimo poučiti.

«Noć vještica» ili običaj o kojem govorimo potječe iz davne keltske poganske religije i od njihovih svećenika – druida.

Taj poganski krvavi obred odvijao se posljednje noći u listopadu. Tada su druidi ubijali malu djecu i prinostili ih kao žrtve svom bogu mrtvih. Ukoliko jedna obitelj ne bi sama dobrovoljno druidima predala svoje djeteta, oni bi ubijali ostale članove obitelji.

U to davno vrijeme stari su narodi (vrlo daleko od Hrvatske!!!) prakticiranjem takvih obrednih ubojstava sijali strah diljem Engleske, Irske i Škotske. Uspomenu na takve obrede naivni ili nepoučeni ljudi na isti taj dan slave danas u Irskoj, Americi, Australiji, Novom Zelandu - a nažalost i u našoj lijepoj domovini Hrvatskoj.

Mi, Hrvati se obično dičimo svojom kršćanskom vjerom, višestoljetnom kulturnom tradicijom i demokršćanskim načelima. Stoga je teško shvatiti koliko smo naivni: u svojoj povodljivosti za stranim «uzorima» odmah rado žrtvujemo svoj identitet, a potom i ono što nam je najdraže – svoju djecu. Svaka sablasna bundeva na prozoru ili plotu, svaka proslava «Noći vještica» zapravo veliča smrt, ubojstvo i zlo. Slavljenje navedenih obreda grubo nasrće

na dušu onih koji u tome sudjeluju, a to su naša djeca i mladež. Umjesto da im utiremo put u život, mi ih učimo da se klanjaju bogu smrti.

Roditelj danas može biti neuk, neupućen i nesmotren.

Ali onaj koji je kršćanski vjernik koji je više upućen i koji više zna, nema pravo biti nesmotren niti naivan. Inače nastaje ozbiljni propust.

Taj propust može činiti i roditelj – vjernik, odgajatelj, učitelj ili vjeroučitelj. Propust možda čini čak i svećenik u župi koji, kao moralni autoritet svojoj vjerskoj zajednici svake godine ponovo ne protumači kakvo se zlo u tom običaju skriva.

Naravno da nije nikakvo rješenje u tek pukoj konstataciji da «Noć vještica» svetkuju mnogi oko nas. Nikakva utjeha nije u tome da konstatiramo da to rade i naši dobri susjedi ili znanci.

Ako je neki čovjek doista vjernik on bi trebao uvijek i svuda biti zagovornik dobra, borac za dostojanstvo i kvalitetu tjelesnog, a napose duhovnog i duševnog zdravlja.

Živimo u svijetu koji obiluje deklarativnim pravima, slobodama i mogućnostima uvažavanja drugoga i drugačijega. Kad čitamo ili slušamo o sebi i o pravima koja smo si izglasali zamalo da i sami ne povjerujemo u takvu bajku. U našem stvarnom životu tvrdimo da su nam djeca najdraža i najvažnija. Njih zato štite zakoni, uredbе, konvencije, organizacije, pravobraniteljstva...

U našim je zakonima čak i zapisano da roditelj ima pravo odgajati djecu sukladno svojim moralnim i vjerskim načelima.

Zašto onda dopuštamo da nam loše društvo krađe naša roditeljsko pravo?

Zašto nikako ne uspijemo naći malo vremena da se zajedno sa svojim djetetom porazgovorimo o tome što je dobro a što je zlo?

Zar zaista ne znamo svojem djetetu u toplini obiteljskog doma objasniti što je to blagdan Svih Svetih i što je Dušni dan?

Zar ćemo, po običaju, i dalje naivno misliti kako će to umjesto nas roditelja odraditi netko drugi?

Odabrala Verica Jačmenica-Jazbec, dr. med.

Preuzeto iz «ZVONA» - list čakovečkih župa

**Život nam je dan da tražimo Boga, smrt da ga nađemo,
vječnost da ga posjedujemo.**

Jacques Nouet